

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2019. április 9. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t

Az emberölés büntette kísérlete és más bűncselekmény miatt **vádltott neve** ellen indult büntető ügyben a Veszprémi Törvényszék 2018. december 4. napján kihirdetett 12.B.383/2018/18. számú **ítéletét megváltoztatja,**
a szabadságvesztés tartamát 12 /tizenkettő/ évre enyhíti.

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az első fokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban 22.128.- /Huszonkettőezer-egyszázhuszonnyolc/ Ft bűnügyi költség merült fel, melyet a vádlott köteles felhívásra az államnak megfizetni.

I n d o k o l á s

A Veszprémi Törvényszék 2018. december 4. napján kihirdetett 12.B.383/2018/18. számú ítéletében vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntetnének kísérletében (Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés h) és k) pont) és rongálás vétségében (Btk. 371. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont). Ezért őt, mint különös visszaesőt halmazati büntetésként 15 év fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott legkorábban a kiszabott szabadságvesztés büntetés háromnegyed részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Az előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámítani rendelte. Rendelkezett továbbá az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, valamint a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője felmentés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.343/2018/2-I. számú átiratában az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Kifejtette, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárás során a az elsőfokú döntés hatályon kívül helyezésére okot adó eljárási szabálysértést nem vétett. A beszerzett bizonyítékokat logikusan értékelte, és mérlegelő tevékenysége eredményeként megalapozott tényállást állapított meg. Rámutatott, hogy az írásba foglalt ítéletben a törvényszék főképpen a vádlott terhére rótt súlyosabb bűncselekmény elemzésére helyezte a hangsúlyt, kellő indokát adva annak, hogy e körben a jogos védelmi helyzetre irányuló vádlotti védekezés miért nem foghatott helyt, ezáltal viszont a bizonyítékok értékelésének menete a rongálás vétsége vonatkozásában ki részben hiányos maradt, a bizonyítási eszközök részletesebb értékelésére nem került sor. Álláspontja szerint azonban e relatív hatályú eljárási szabálysértéstől függetlenül a törvényszék a vádlott büntetőjogi felelősségét a rongálás vétsége vonatkozásában is okszerűen állapította meg.

A fellebbviteli főügyészség a bűncselekmények minősítését helytállónak, az elsőfokú bíróság által kiszabott, az irányadó középértéket elérő szankciót arányosnak tartotta. Értékelése szerint a törvényszék helytállón tartotta fel a vádlott javára szóló enyhítő körülményeket, a súlyosító körülményeket azonban ki kell egészíteni az emberölés büntetvényének kísérlete során tanúsított kitartó elkövetési móddal, valamint e bűncselekmény kétszeres minősülésével. Így összességében a súlyosító körülmények nagyobb nyomatéka a vádlott személyiségében rejlő fokozott társadalomra veszélyességre utal, amely a vele szemben kiszabott büntetés enyhítését semmiképp sem teszi indokolttá.

A védő fellebbezésének indokolásában rámutatott arra, hogy - amint azt a törvényszék is megállapította - a sértett az eljárás során ellentétes vallomásokot fogalmazott meg, különösen a gázspray használatát, a bántalmazás történetiségét és az események időpontjait illetően. Ezen különböző vallomásokot a védő részletesen bemutatta és elemezte is a fellebbezésében, kifejtve, hogy ezzel a sértett szavahihetősége megdőlt az eljárás során. Mindezekre figyelemmel kifogásolta, hogy ennek ellenére a törvényszék tanú 5. né sértett nyomozati vallomását fogadta el a tényállás megállapítása során, az azonban nem derül ki az ítéletből, hogy melyik nyomozati vallomását és miért.

Kifejtette továbbá, hogy az elsőfokú bíróság megalapozatlanul, a rendelkezésre álló bizonyítékokkal ellentétesen állapította meg azt is, hogy a vádlott és a sértett között nem létesült élettársi kapcsolat. Az eljárás során meghallgatott tanúk, A.A. és tanú 2. vallomásai ugyanis egyértelműen igazolták az élettársi kapcsolatot, amely így minden elemében megfelelt a Ptk. 6:514. § (1) bekezdésében írt követelményeknek. Ekként tévedett az elsőfokú bíróság, amikor nem a kapcsolat tartalmát tekintette elsődlegesnek, hanem kizárólag azt, hogy tanú 5. né sértett nem ismerte el az élettársi kapcsolatot.

Álláspontja szerint ugyancsak megalapozatlanul, a sértett vallomásával ellentétesen állapította meg a törvényszék azt is, hogy a vádlott viselkedése alkohol fogyasztásakor esetenként agresszívvé vált, illetve azt, hogy az első jelentősebb konfliktusra 2016. decemberében került sor. Emellett a sértett nyilatkozatainak idézésével iratellenesnek tartotta azokat a megállapításokat is, hogy 2017. elejétől a vádlott a kialakult viták során egyre agresszívebben viselkedett a sértettel, többször megfenyegette, hogy amennyiben kijelenti a lakcíméről, akkor megöli, felgyújtja a házát, levágja a fejét és kigurítja a az utcára, illetve kiírta az egész családját, továbbá alaptalannak azt a következtetést, hogy a sértett e fenyegetések hatására határozta el, hogy eltávolítja a vádlottat a házából.

Mindezek alapján érvelése szerint tanú 5. nének a vádlott részéről őt ért fenyegetésekre, illetve a bántalmazásra vonatkozó ellentmondásos vallomásait ki kellett volna rekeszteni a bizonyítékok köréből, a sértetti vallomások ellentmondásossága, valamint a vádlott ingatlanból való eltávolítását célzó, tárgyaláson elismert terve okán, figyelemmel arra is, hogy a sértett a bántalmazást megelőző titkos terve miatt elfogultnak tekinthető, vallomásait ugyanis utóbb nyilvánvalóan úgy tette meg, nehogy előzetes terve, szándéka kiderüljön.

Kifejtette továbbá, hogy téves a sértett halála bekövetkezésének vádlott általi kívánására és e kívánásnak megfelelő cselekedetre levont elsőbírői következtetés, megalapozatlan a vádlott által okozott sérülések célzottan minősítése is, valamint téves azon megállapítás is, hogy a sértett halálának elmaradása az időben érkező rendőri segítségnek köszönhető.

Mindezekkel kapcsolatban hivatkozott a 3/2013. Büntető Jogegységi Határozatra, amely a tárgyi tényezők körében az elkövetés eszközeként és módjaként nem jelöli meg az ítéletben megállapított

acélbetétes bakancsot, az azzal való rúgást, ekként azt nem lehet az emberölés tipikus eszközének tekinteni, olyannak, amely alkalmas arra, hogy a sértett életét kioltsa. Ennek ellenére azt az elsőfokú bíróság alkalmas eszköznek tekintette, a vádlott kitartó szándékát feltételezve, amely viszont nem került bizonyításra. A vádlotti szándékra való következtetés során nem hagyható figyelmen kívül a magatartás eredménye sem, márpedig az orvos-szakértői vélemény szerint a sértett sérülései következtében életveszélyes sérülés nem alakult ki, és nem várható maradandó fogyatékoság vagy súlyos egészségromlás sem. Emellett hivatkozott arra is, hogy a lefüggönyözött üvegablakon keresztül a rendőr tanúk sem állapíthatták meg a sértettet ért erőbehatások célzott vagy nem célzott voltát, így kétséget kizáróan nem bizonyított, hogy célzottan okozta a sérüléseket a vádlott.

Az alanyi oldal tekintetében utalt arra, hogy az ítéletben hivatkozott vádlotti kijelentések - a sértett vallomása ellentmondásossága, szavahihetetlensége és elfogultsága miatt - nem vehetők figyelembe, míg a sértett és a vádlott közötti kapcsolat, a nem vitatható érzelmi kötődés - melyet viszont az elsőfokú bíróság nem értékelt - az ölési szándék ellen szól. Ezzel kapcsolatban vitatta a vádlott általi huzamosabb ideig való bántalmazásra vonatkozó megállapítást is, arra ugyanis álláspontja szerint semmiféle adat, bizonyíték nem áll rendelkezésre.

Sérelmezte továbbá, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta a sértett által használt gázspray alkalmazását, és ezzel összefüggésben a vádlottnak a jogos védelemre való hivatkozását, így e körben a tényállás nem került pontosan felderítésre. Kifogásolta, hogy ezzel kapcsolatban az igazságügyi fegyverszakértő kirendelésére vonatkozó indítványát az elsőfokú bíróság elutasította, holott a szakértő a felkészültsége és az általános ismeretei folytán az eszköz hiányában is tudott volna véleményt adni a gázspray használatának következményeiről, amely a vádlotti védekezés, jogos védelemre hivatkozás teljes körű felderítéséhez elengedhetetlen lett volna.

A rongálás vétsége tekintetében is megalapozatlannak tartotta az elsőfokú ítéletet, az ugyanis a vádlott bűnösségére vonatkozó bizonyítékot nem jelöl meg. A sértett nem tett feljelentést rongálás miatt, kártérítést nem kért, vallomásai ellentmondásossága és elfogultsága miatt nem vehetőek figyelembe, emellett élettársi kapcsolatukból következően a rongálás vétsége miatt eljárás csak tanú 5né magánindítványára indulhatott volna, így azt annak hiányában meg kellett volna szüntetni.

A vádlott fellebbezésének indokolásában megismételte az eljárás során előadott védekezését, amely szerint soha nem fenyegette meg tanú 5né sértettet, akivel élettársi kapcsolatban élt. Amiket a sértett állít, hamis és valótlan dolgokon alapszik, a sértett el is ismerte, hogy előre kitervelt mindent, mert így akarta a családját visszakapni. Ismételten előadta, hogy 2017. augusztus 31. napján a sértett támadta őt meg, először egy késsel, majd a gázspray-vel, így ő jogos védelemben volt, kényszerűségből és szükségből védekezett, azonban a gázspray annyira csípte, marta és égette a szemét, hogy a védekezése során 8 napon túli sérülést okozott neki, tagadta azonban, hogy bakancssal megrúgta volna a sértettet, valamint azt is, hogy a lakásban bármit szándékosan megrongált volna. Ezzel kapcsolatba azt is sérelmezte, hogy feljelentés és magánindítvány hiányában folytatták vele szemben az eljárást a rongálás miatt.

Az ítéletábra nyilvános ülésén a védő a fellebbezésének indokolásában kifejtett érvek mentén továbbra is vitatta tanú 5né sértett vallomásának elfogadását, az élet elleni cselekmény minősítését, továbbá a vádlott bűnösségének megállapítását úgy az emberölés büntetnének kísérletében, mint a rongálás vétségében, illetve sérelmezte a fegyverszakértő kirendelésére irányuló bizonyítási indítványának elutasítását is.

Az ügyész a nyilvános ülésen elmondott perbeszédében az átiratában foglaltakat fenntartotta. Kifejtette, hogy a tényállás megalapozott, a vádlott büntetőjogi felelősségét mindkét cselekményben okszerűen állapította meg az elsőfokú bíróság. Rámutatott, hogy a vádlott és a sértett élettársi kapcsolatával összefüggésben a törvényszék bírói mérlegelés alapján foglalt állást, így az nem támadható. Azzal kapcsolatban, hogy a sértett eltervezte, hogy bűncselekmény kiprovokálásával távolíttatja el a vádlottat a lakásából, előadta, hogy ezt bárkivel nem tudta volna megtenni, a sértett tisztában volt a vádlott természetével, italfogyasztásával, agresszivitásával, csak azzal nem számolt, hogy ez ilyen súlyos következményekkel is járhat. Így önmagában emiatt a sértett vallomásának kirekesztésével kapcsolatos védői érvelés álláspontja szerint nem foghat helyt, a sértetti provokáció enyhítő körülményként értékelendő, ahogy azt a törvényszék is tette. Az elkövetés eszközével kapcsolatban rámutatott, hogy az acélbetétes cipő valóban nem tipikus eszköz, azonban azt is figyelembe kell venni, hogy a sértett a bántalmazás következtében 16 sérülést szenvedett, 3 helyen eltört az arckoponyája, mindez pedig egyértelműen a vádlott szándékára utal. Ekként a bűncselekmény minősítését is helytállónak tartotta, hozzáfűzve, hogy a kiszabott szankció is arányos, a vádlott terhére értékelhető súlyosító körülményekre tekintettel nem indokolt a büntetés enyhítése.

A vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott a védőjéhez, kifejtette, hogy a terhére rótt bűncselekményeket nem követte el.

A vádlott és a védő felmentésre irányuló fellebbezése nem alapos, a fellebbviteli főügyészség indítványa részben megalapozott.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítélete ellen bejelentett védelmi fellebbezésekre tekintettel a Veszprémi Törvényszék ítéletét az azt megelőző eljárással együtt, a Be. 590. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel teljeskörűen, a Be. 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen bírálta felül. A felülvizsgálat kiterjedt az eljárás törvényességének, a tényállás megalapozottságának, valamint a fő- és járulékos kérdésekben hozott döntések felülvizsgálatára is.

A másodfokú bíróság a felülvizsgálat során megállapította, hogy nem történt olyan eljárásjogi szabálysértés, mulasztás, amely az érdemi felülbírálat akadályát képezte volna, és olyan szintű szabályszerűséget sem tapasztalt, amely kihatással volt az érdemi döntésre. Az, hogy a törvényszék a védő által előterjesztett, igazságügyi fegyverszakértő kirendelésére irányuló bizonyítási indítványát nem tartotta szükségesnek és elutasította, nem jelent eljárási szabálysértést, ez az eljárás későbbi szakaszában érdemben támadható, illetve rendkívüli jogorvoslat során is sérelmezhető.

A nyomozó hatóság felderítő munkája, a bizonyítékok felderítése, rögzítése, összegyűjtése megfelelt a törvényességi követelményeknek, majd az elsőfokú bíróság is az általa felvett bizonyítás során a büntetőeljárási törvény rendelkezéseinek megfelelően, perrendszerűen folytatta le az eljárást. Ennélfogva a bizonyítékértékelés során nem kellett bizonyítékot kirekeszteni, a felülbírálat valamennyi, az eljárás során beszerzett bizonyítékra kiterjedhetett.

Számos bizonyíték állt az elsőfokú bíróság rendelkezésére, melyeket egyenként és egymással is összevetve okszerűen, a logika szabályainak megfelelően értékelt, indokolásában választ adott arra, hogy a bizonyítékok közül mit és miért fogadott el, illetve - elsősorban a vádlott és a sértett előadásai közül - mely nyilatkozatokat és milyen okból vetett el.

A törvényszék részletesen vizsgálta és elemezte a vádlott nyomozás során és a tárgyaláson tett vallomását, védekezését, azt önmagával és más bizonyítékokkal is összevetette. Bemutatta az ítélet

indokolásában, hogy melyek az aggályos részei a vádlott vallomásának, és helytálló a következtetése, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok, tanúvallomások, elsősorban tanú 5né sértett előadása és a szakértői vélemény alapján a terhelt védekezése, miszerint a sértett támadása miatt jogos védelmi helyzetben cselekedett, nem fogadható el.

tanú 5né sértett vallomásának fő tartalmi elemeit tekintve megállapítható, hogy azokban számtalan ellentmondás van, ezzel kapcsolatban helytálló az elsőfokú bíróság megállapítása, hogy a sértett próbálta magát jó színben feltüntetni a bíróság előtt, titkolni a nem megfelelő döntéseit, amely az elsőfokú eljárás során ki is derült. Így a törvényszék okszerűen mutatta be és sorakoztatta fel azokat a sértett élethelyzetéből, családi kapcsolataiból, lakókörnyezetéből, a terhelthez fűződő érzelmi kötődéséből adódó körülményeket, amelyek nyilvánvalóan vezettek ahhoz, hogy a sértett egyes részleteket illetően ellentétes, illetve más bizonyítékkal cáfolt vallomásokat terjesztett elő. Emellett - ahogy azt a törvényszék is rögzítette az ítélete indokolásában - figyelemmel kell lenni tanú 5né vallomásának értékelése során arra is, hogy a sértett, ahogy maga is elismerte a tárgyalás során, eltervezte, hogy a vádlottat feldühítve provokál ki olyan helyzetet, amelynek eredményeként hivatalos szervek segítségével tud megszabadulni a vádlottól.

Mindezekre tekintettel a sértetti nyilatkozatokat is fokozott óvatossággal, a további bizonyítékok tükrében, azokkal összevetve szükséges vizsgálni, önmagában azonban emiatt az ő vallomását nem kell kirekeszteni a bizonyítékok közül. Ezzel kapcsolatban helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, annak, hogy a sértett tervszerűen, a vádlottat provokálva cselekedett, a vádlott reakciójának, magatartásának megítélése során jelentősége kizárólag a büntetés kiszabása során lehet, az őt a büntetőjogi felelősség alól nem mentesíti.

A törvényszék e szempontokra is figyelemmel ütköztette a sértett előadását és az annak élesen ellentmondó vádlotti védekezést a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékokkal, a lakókörnyezet és a családtagok, valamint a rendőrök tanúvallomásaival, a helyszíni szemle jegyzőkönyvével, az okirati és tárgyi bizonyítékokkal és a szakértői bizonyítás anyagával, és okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy azokkal nem egyeztethető össze a vádlott fentiek szerinti védekezése.

A teljes mértékben kívülállónak tekinthető **B.B.**, a sértett szomszédja 2017. augusztus 31. napján 16 óra 28 perckor, majd a sértett testvére, **A.A.** 16 óra 47 perckor azért tett bejelentést a Veszprém Megyei Rendőr-főkapitányság ügyeletére, mert a sértettet valaki - **A.A.** szerint az élettársa - bántalmazza. Az emiatt a helyszínre érkező rendőrök, tanú 3 és tanú 1 szemtanúja is volt a sértett bántalmazása zárómozzanatainak, illetve annak, hogy a sértett segítségért kiabál, míg a vádlott azt ordította, hogy „Megöllek! Megdöglessz!”, azaz gyakorlatilag tettenérés történt.

Ezt követően került sor a sértett orvosi ellátására, melynek során ellátták és pontosan rögzítették a sértett sérüléseit, ennek iratanyaga, valamint az az alapján készült igazságügyi orvos-szakértői vélemény, mint objektív bizonyítékok szintén rendelkezésre állnak. Az ügyben kirendelt igazságügyi orvos-szakértő részletesen leírta a sértett által elszenvedett sérüléseket, nyilatkozott az őt ért erőbehatásokról, azok helyéről, erejéről, irányáról, illetve pontosan megjelölte azokat a sérüléseket is, amelyek a sértett védekezése során keletkeztek, illetve a vádlotton rögzített sérülésekkel összefüggésben is megállapította, hogy azok keletkezhetnek a sértett által előadottak szerint, amikor a vádlottat a védekezése során megkarmolta.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a Veszprém Megyei Rendőr-főkapitányság ügyeletére érkezett segélyhívások ténye, az azzal kapcsolatban nyilatkozó **B.B.** és **A.A.** tanúk vallomása, továbbá a helyszínre érkező rendőrhírók, tanú 3 és tanú

1 tanúvallomásai, valamint a sértett sérüléseivel összefüggésben keletkezett igazságügy orvos-szakértői vélemény a sértetti előadást támasztják alá, egyúttal e bizonyítékok a vádlott védekezését minden elemében cáfolják. Ezzel kapcsolatban utal az ítélet arra is, hogy tanú 5. né sértett a bántalmazása folyamatával kapcsolatban az egyes részleteket érintően esetenként eltérően nyilatkozott, azonban a sértett bizonyítottan szorult helyzetben volt, ezért, ha emiatt nem mindig konzekvens az előadása, az nem róható fel a sértettnek.

Ugyanakkor egyetértett az ítélet arra, hogy a fenti bizonyítékok alapján kétséget kizáróan megállapítható, hogy a sértett tervszerű, a vádlottat provokáló magatartása vezetett ahhoz, hogy a vádlott hangosan szidalmazni, majd bántalmazni kezdte a sértettet, amellyel csak azt követően hagyott fel, hogy a rendőrförögők a sértett házához érkeztek. Ennélfogva nincs jelentősége annak sem, hogy a sértett a bántalmazása során melyik pillanatban, mikor hol, hogyan fújta le a vádlottat a gázspray-vel, illetve annak sem, hogy ennek a vádlottra nézve milyen hatása lett, ugyanis a spray használata sem alapozza meg a jogos védelmi helyzetet. Emellett nyilvánvaló az is, ahogy azt a törvényszék is kifejtette, hogy a sértett által elszenvedett 13 különböző sérülés a vádlott hivatkozásával szemben nem annak a következménye, hogy a vádlott egy esetleges látáscsökkenés miatt vaktában hadakozva véletlenszerűen eltalálta a sértettet. Mindezek alapján helyesen foglalt állást a törvényszék abban, hogy nem szükséges igazságügyi fegyverszakértő kirendelése, okfejtését az ítélet mindenben osztotta.

A helyszíni szemléről készült jegyzőkönyv, annak fényképmelléklete, a sértett vallomásai, valamint az igazságügyi tárgyszakértői vélemény alapján megállapítható az is, hogy a törvényszék a rongálás vétsége tekintetében is megalapozott tényállást állapított meg.

E körben rögzíti az ítélet arra, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott és a sértett között fennálló esetleges élettársi kapcsolat kérdésében is megalapozottan foglalt állást. Kétségtelen, hogy a vádlott és a sértett kapcsolatát illetően helyenként teljes az átfedés az élettársi kapcsolat Ptk. 6:514. § (1) bekezdésében meghatározott fogalmi elemei tekintetében, nem hagyható azonban figyelmen kívül az sem, hogy a sértett mereven elzárkózott attól, hogy a vádlottat élettársának tekintse. Így a törvényszék által kifejtett érvrendszer mellett az ítélet arra sem tudja vitatni az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy a vádlott és a sértett között nem alakult ki élettársi kapcsolat, egyetértett ugyanis a törvényszékkel abban, hogy ilyen kapcsolat deklarálása során a felek nyilatkozatára kell tekintettel lenni.

Ennélfogva - mivel nem állapítható meg kétséget kizáró módon a vádlott és a sértett élettársi kapcsolata - nem szükséges a vádlott büntetőjogi felelősségre vonásához a sértett magánindítványa sem, azaz az elsőfokú bíróság e tekintetben is törvényesen folytatta le az eljárást.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a törvényszék valamennyi, a büntetőeljárás során feltárt bizonyítékot megvizsgált, azokat az ítélete indokolásában részletesen ismertetett, azonos szempontok szerint értékelt, a ténymegállapításai pedig összhangban állnak a bemutatott bizonyítékokkal. Az elsőfokú bíróság az ítéletében a logika szabályainak megfelelően adott számot arról, hogy a vádlott tagadásban megnyilvánuló védekezését miként cáfolják a rendelkezésre álló bizonyítékok. A törvényszék által megállapított tényállás mentes iratellenes megállapításoktól, abban nem lelhető fel téves ténybeli következtetés, egyoldalú mérlegelés vagy logikátlanság, egyúttal tartalmazza azokat a tényeket, körülményeket, amelyek szükségesek a vádlott büntetőjogi felelősségének megítéléséhez.

Az elsőfokú bíróság által részletesen elemzett és példaértékűen értékelt, egymást kiegészítő és megerősítő személyi és tárgyi bizonyítékok alapján a vádlott védekezése nem fogadható el, az ítélet tábla álláspontja szerint a lefolytatott bizonyítás anyaga, az annak eredményeként a törvényszék által rögzített tényállás megalapozott, megfelelően alátámasztott és igazolható. Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségét is kimerítően teljesítette, így az elsőfokú ítélet teljes mértékben alkalmas a felülbírálatra, a hatályon kívül helyezés szükségessége fel sem merülhet.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást mindössze annyiban helyesbíti, hogy az ítélet 8. oldalának első bekezdését a jogi indokolás részének tekinti azzal, hogy abból mellőzi annak utolsó, a vádlottnak a sértett halálát kívánó szándékára utaló fél mondatát.

Ezzel a pontosítással a törvényszék ítéletének tényállása pontos, a bizonyítás anyagának megfelelő, ekként a Be. 593. § (3) bekezdése értelmében a felülbírálat során is irányadó volt. Így kizárólag a bizonyítékok újraértékelése esetén kerülhetne sor eltérő tényállás megállapítására és a vádlott felmentésére, amely azonban a büntetőeljárás törvénye szerint kizárt, arra ugyanis megalapozott tényállás mellett a másodfokú eljárásban nincs törvényes lehetőség.

A törvényszék a helyes tényállás alapján okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére, és a terhére megállapított bűncselekmények minősítése is törvényes.

A törvényszék a 3/2013. Büntető Jogegységi Határozatban rögzített szempontok alapján helyesen ismerte fel, hogy a vádlott sértettel szemben megvalósított magatartása a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés h) és k) pontja szerint minősülő emberölés büntette kísérletének minősül. A törvényszék részletesen elemezte és bemutatta azokat az alanyi és tárgyi tényezőket, amely alapján kétséget kizáróan megállapítható, hogy a vádlott szándéka nem testi sértés okozására, hanem a sértett életének kioltására irányult. Ezt támasztják alá a törvényszék által helyesen számba vett és értékelt körülmények, így a vádlott által a sértett bántalmazása során tett, a sértett megölésére tett nyilatkozatok, az elszennvedett sérülések nagy száma, a vádlott által kifejtett támadás irányultsága, az, hogy fojtogatta, illetve két alkalommal acélbetétes bakancssal nagy erővel célzottan fejbe is rúgta a sértettet. Itt jegyzi meg az ítélet tábla, hogy az acélbetétes bakancs valóban nem tipikus eszköze az emberölés elkövetésének, azonban - ahogy azt az igazságügyi orvosszakértő is kifejtette - a koponyán érvényesülő, közepesnél nagyobb erejű tompa erőbehatás alkalmas életveszélyes, koponyaűri sérüléssel, vérzéssel, agyzúzódással járó sérülés okozására, így akár halálos eredmény is bekövetkezhet, amellyel az elkövetőnek - ha nem ittas - tisztában kell lennie.

Ugyanakkor az ítélet tábla megítélése szerint - a törvényszék érvelésével szemben - a vádlott egyenes ölési szándéka nem igazolható. E körben ugyanis nem hagyható figyelmen kívül a sértetti provokáció, az, hogy az események azután következtek be, hogy a sértett az előzetes tervének megfelelően feldühítette a vádlottat, aki ennek hatására először szidalmazni, majd bántalmazni kezdte a sértettet. Ugyancsak a vádlott élet kioltására irányuló egyenes szándéka ellen szól a közte és a sértett között fennálló nyilvánvaló érzelmi kapcsolat mellett az is, hogy a vádlott a sértett által a fentiek szerint kiprovokált indulati állapotában követte el a cselekményét, továbbá nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a vádlott magatartása távoli kísérletet valósított meg, a bekövetkezett eredmény sem életveszélyt, sem maradandó fogyatékoságot, súlyos egészségromlást nem idézett elő. Mindezekre figyelemmel a vádlott nem egyenes, hanem eshetőlegesen szándékkal, cselekménye lehetséges, akár halálos eredményt is előidéző következményeibe belenyugodva valósította meg élet elleni cselekményét.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket a törvényszék nagyrészt helyesen vette számba, további enyhítő körülmény azonban az, hogy az élet elleni cselekmény távoli kísérlet, illetve azt a vádlott eshetőleges szándékkal valósította meg.

Az így kiegészített és pontosított enyhítő és súlyosító körülményekre figyelemmel a másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a vádlottal szemben az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés az enyhítő körülményekre, a sértetti közrehatásra, a súlyosabban minősülő bűncselekmény esetében a vádlott eshetőleges szándékára, illetve annak távoli kísérleti jellegére figyelemmel eltúlzott, így annak enyhítése indokolt. Ugyanakkor a büntetés mértékének meghatározásakor nem lehetett figyelmen kívül hagyni a vádlott személyiségében rejlő társadalomra veszélyességet sem, azt, hogy a büntetett előéletű, különös visszaeső vádlott a bűncselekményt a hasonló bűncselekmény miatt kiszabott, jelentős tartamú szabadságvesztésből engedélyezett feltételes szabadság lejártát követően nem sokkal követte el az őt befogadó, időskorú sértett sérelmére. Ennélfogva a szabadságvesztésnek a másodfokú bíróság által megállapított tartamánál nagyobb mértékű enyhítése törvénysértő lett volna.

Mindezekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú ítéletet a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyéb rendelkezéseit azonban - mivel azok törvényesek voltak - a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helyben hagyta azzal, hogy a törvényszék a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról - nyilvánvaló elírás folytán - a Btk. 38. § (1) és (2) bekezdés b) pontja alapján rendelkezett.

Az ítélet tábla az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett.

A másodfokú bíróság a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére a Be. 613. § (1) bekezdése alapján - a Be. 574. § (1) bekezdésére is figyelemmel - a vádlottat kötelezte.

Győr, 2019. április 9.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Élő András sk.
előadó bíró

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.
bíró

Z á r a d é k:

Ez az ítélet és a Veszprémi Törvényszék 2018. december 4. napján kelt 12.B.383/2018/18. számú ítéletének meg nem változtatott része 2019. április 9. napján jogerőre emelkedett.

Győr, 2019. április 9.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke